

EL MEU RACÓ

Ja venen. Puntuals com sempre. Voleien nervioses, ballarines... mudes. En trien una amb decisió, i amb la mateixa energia, marxen a la del costat, a la de més amunt... a la de més avall. Tant és el color i la forma, simplement les ensumen i s'escapen. Sembla que un missatge urgent les crida des de l'altra punta del jardí per tornar amb el mateix ball i amb la mateixa decisió que les ha empès a marxar. Quan ajunten les ales, es fan invisibles i desapareixen de la visió més entenimentada. Aferrades a la tija es transformen en una fulla més, i quan volen, deixar de ser vegetal, enceten el moviment inquiet que les torna a convertir en insectes. M'agrada cercar-les, mig amagades entre els verds suaus, però quan les descobreixo, marxen com si intuïssin l'encert de la meua mirada. Ara arriba la tercera. Ressegada, però a la seva hora, s'ajunta a les companyes matineres. Plegades, voletegen vigoroses i exhibeixen el seu groc llimona sense pudor, mentre juguen entre la buguenvíllea morada que s'arrossega per l'empedrat de la paret. Incansables, planten cara a l'aire i al sol de final de primavera. Quin miracle! Amb unes ales del gruix d'un paper de fumar i la superfície del pètal d'una rosa fresca, són capaces d'agafar l'impuls d'un huracà i festejar al ritme que marquen els cants dels ocells veïns. Pardals tacats de marró i negre, s'amaguen per les branques de les moreres velles, i gronxen els seus petits cossos sobre les més joves i tendres. Cada any, aquestes soques seques, aparentment mortes, abrinades i arrengrerades una al costat de l'altra, desperten en brots lligats formant un laberint de fulles noves. Generoses, s'abracen amb força i cusen una catifa espessa per obsequiar ombra a qui la demana. Tenia raó. De tots els meus racons, aquest és perfecte per acomiadar-me. Transpira vigor i tranquil·litat a la vegada. L'aire és discret i

l'ombra clara. Un raconet on la pau sap conviure amb l'energia que empeny la vida quan aquesta té sentit. Podia haver triat la meva platja. Marxar amb el record del balanç de les onades i la remor de l'agua salada que s'entesta a tocar la sorra. A aquestes hores del dia, espurneja desafiadora des de la vora fins l'horitzó amb una brillantor encegadora, que lluny de molestar-me, em permet redescobrir la seva eterna immensitat. En aquesta època, hi ha massa gent, o potser massa poca. Tant sí com no, hi manca espai per a encabir la solitud que necessito ara. Potser la tardor o l'hivern, quan la mar enfosqueix el blau i les ones s'enlairen per trencar-se contra les roques hauria estat una bona companyia, però no puc esperar. Porto pressa. De fet, la força de les ones embravides aixecant-se amb valentia no són bones amigues si la letargia et persegueix. Segurament s'haurien atrevit a qüestionar el meu desig i no sóc prou forta per contradir la vitalitat quan desafia amb tanta opulència.

Fa temps que cercava el lloc, i l'he trobat.

Ara s'apropa el borinot. Lluent, negre... aferrat de mil potes penjant i amb cent capes voladores, s'anuncia amb un brogit rítmic de corda afinada. Queda suspès al buit durant uns instants i canvia de flor. No és tan esvelt com elles, ni tan sensual. S'atura, sembla que en triï una i s'hi llança fent un saltironet que no fa per ell. Les papallones llimonades l'ignoren i comparteixen les impassibles flors sense disputes. Puguen... baixen. Ni em miren. I jo, fa quinze dies que les espero, que les contemplo... Seran les mateixes o germanes bessones que per instint busquen la bonança del meu jardí?

Tinc set. Molta set. No puc dir que no m'advertissin, però no pensava que patís tanta sequedat, només fa deu minuts que ho porto a la sang i ja deu fer efecte. Deu minuts més, i ja haurà passat.

El borinot marxa, sembla que busca les margarites, però ni tan sols les mira, i amb la mateixa indiferència passa de llarg les campanes taronges que pengen de la pèrgola de l'entrada. Fa estona que estan ocupades per abelles impertinents que les penetren i les furguen sense clemència. On deu anar el borinot, tan esperitat? No el veig, però les papallones segueixen el seu ritual amb rigor. S'enreden entre elles, en una dansa pautada, que les transforma en estrelles, les mateixes estrelles que espurnegen dins el mar de la meva platja.

Avui no he sentit les orenetes, ni les he vist volar altes. Entretinguda, calculant la dosi, m'ha passat per alt. Aquest any no han utilitzat el niu de la barbacana de les golfes. Marxaré sense saber el motiu de l'abandó. Tant és. Si em quedés tampoc tindria maneres d'esbrinar-ho. És bona hora per marxar, i bon paisatge per prendre gravat a les venes, ara que ja no em queda cap adéu pendent. He acabat la feina que m'havia proposat. Si la malaltia no m'empenyés n'hauria fet més, però he decidit deixar-ne per als altres. Potser algú respectarà la meva empremta i la farà present, però no puc intervenir amb el que no faré. No hi seré. No marxo per evitar el patiment inútil que m'espera. No m'importa patir. De fet, fa cinc anys que pateixo. Un de ràbia i quatre de propina, lluitant per viure i no vull acabar els meus dies mostrant la decadència de qui no em reconeix, desitjant la mort i demanant paciència a qui ha compartit la meva lluita. Sento nàusees i un mareig inoportú. El cor s'accelera i em costa respirar. No sé si és la por o la substància que m'he injectat. Em sento feble però no puc perdre el control perquè no tinc marxa enrere. He de respirar a fons. Sí, soc jo. L'ansietat em volia espatllar la decisió, però l'he pensada massa per deixar-me vèncer... Torna la calma... Tot va com m'havien dit. D'alguna cosa ha de servir tenir amics experimentats en bruixeria, però són els vint minuts més llargs de la

meva vida. El poeta tenia raó. La mort costa d'arribar, tot i haver-la demanat. Només la set m'incomoda en uns moments tan únics... tan irrepetibles. Tenia por de veure passar tota la meva vida pel davant. Afortunadament només veig les papallones llimonades ballant entre la buguenvíllea morada del meu jardí. Seria inadequat haver de presenciar per obligació el que abandono per pròpia voluntat. Jo no volia morir-me, m'agradava massa viure i ho he fet tot per mantenir-me aferrada a aquesta vida, però el dolor és molt intens i no aguanto més veure el patiment dels qui m'estimen, ara que ja només resta esperar. El meu cos inflammat i deforme no admet més tractament i la sedació em manté el seny absent massa temps. Un temps que em transporta a un llim que m'impedeix patir i gaudir, per a convertir-me en inexistent mentre dormo sense desig de somiar.

Sí, tot va com m'havien dit, però com més a prop noto el final més enyoro el braç fort dels altres. He errat una decisió. Certament, trobo a faltar els que estimo. Ara m'agradaria prémer la mà amiga que em tanqui els ulls si la mort em sorprèn cercant les meves papallones. A ell també li hauria agradat subjectar-me la mà en el darrer sospir. M'ho va demanar, però la llei que vaig triar és massa estricta i no entén de voluntats. Poc a poc, la mort és fa present. Noto la seva abraçada freda i la gelor del seu alè, i no m'espanta. Renoï, quina estona més llarga! O només m'ho sembla?

Ja no tinc set, només son, una son tendra que m'inutilitza per pensar i em fa aclucar els ulls. Les parpelles es debiliten i la musculatura desapareix. L'aire no em fa falta i tampoc no m'acaricia. No tinc cos, no tinc set, només una son que no sé on em transporta... Guaita! ara sento el borinot amb el brogit de corda afinada...